

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

БЛАГОСЛОВИ НАМ, БОЖЕ, УКРАЇНУ!

Благослови нам, Боже, Україну
Така країна на весь світ єдина
Соборна, наша — незалежна, вільна,
Просторами багата й неподільна.

Нехай до влади прийдуть демократи
Нехай злодіїв кидають за ґрати
Нехай народ від брехні себе звільнить
Нехай багатства серовинні вгледить

Не брат нам, хто в груди себе б'є,
Та нафтою й газом кров з нас п'є.
Не кланяймося більше сатані
Й усім спокусам скажімо — Ні!

То ж дружно, щиро Богу поклонімося,
Від зболілого серця помолімося,
Лиш перед Богом станьмо на коліна
Й Господь врятує, вірним, Україну!

Восени 2005 року Анатолій Войтко

РОЗВИВАЙТЕ ЗАХИСТ ВАШИХ ІНТЕРЕСІВ „Вісник Малозахищених” (ВМ)

Інформаційна громадсько-політична газета — загальнодержавна.

Засновник — громадська недержавна неприбуткова організація „З'єднання борців „За справедливість”, територія діяльності Хмельницька та Рівненська області центральний офіс м. Нетішин пр-т Курчатова 7/21 ел. пошта e-mail: zbzs@nh.km.ua, тел 3 - 22 - 14 (03848)

Свідомство про державну реєстрацію КВ №9485 від 11.01.2005р. Голова реакційної ради Анатолій Войтко (03848 3 - 45 - 23)

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій.

Приклад публікацій і найбільш живаних рубрик.

„Викриваємо лукавих”, „Перемоги борців за справедливість” (ця рубрика дуже активізує людей і ми призупинили її через неспроможність задовольнити усіх бажаючих захисту. Наприклад не опублікували таку перемогу, як винесення Хмельницьким апеляційним судом рішення про сплату Хмельницькою обласною прокуратурою (за рахунок держави) 20 000 моральної шкоди за незаконно порушену кримінальну справу проти К.В.І.. Проте, ми ще нею будемо користуватись.); „Дискутуємо з дописувачем”. У цій рубриці опубліковано статтю „Друг до першого міліціонера?” про нестійкість деяких розчарованих помаранчевих ре-

волюціонерів, які вважали, що революція на Майдані закінчилася, а насправді вона ще не прийшла на майдани місцеві. По цьому випуску, №21 (54) за 16-30 листопада 2005р., називаємо заголовки інших публікацій. Крім названої: „Банда є — управи не має?”; „Незасуджений геноцид”; „Відносно нових тарифів на квартиру”; „Ми гаємо час. Польський приклад переконує” — про самоврядування його переваги, проблеми впродовж життя; „Коли чиновник морально неповносправний”, — про Вінницьких правителів, їхні маніпуляції масами; „Різниця в губернаторах” — про Хмельницького і Рівненського губернаторів у ставленні до афери і аферистів; „Велика брехня у малій справі.” — про брання плати за антену з людини, в якій нема телевізора. Рубрики останньої сторінки. Юридична консультація „Загальні збори акціонерів. Особливості проведення.” „Народ скаже, як зав'яже”. „Посміємось з себе, щоб з нас інші не сміялись”. В останніх газетах 2005 року ми публікували більше консультативних статей: „Як торкнутися недоторканість депутатів місцевих рад” (за новими законами), „Види референдумів та хто призначає референдуми в Україні”, „Місцеві самоврядування в Україні”.

Публікації „Вісник малозахищених” відрізняються від усіх інших видань своєрідним перекладом зарозуміlostей на просту зрозумілу мову складних але потрібних для розвитку особи і суспільства тем; тлумаченням важливостей для суспільства;

викриттям справжніх причин проблем, вказівкою на їх штучне походження і хто автори. Ми беремо публікувати ті суспільно важливі статі, від яких інші ЗМІ відмовляються. Говоримо з народом мовою народу, для народу.

Допомагаємо публікаціями усім особам, які попадають під опалу ЗМІ і, яких поливають неправдою — знищують. Викриваємо наглість і нахальність чиновників у тій чи іншій події. Викриттям злочинної діяльності і бездіяльності суддів, прокурорів, міліції, депутатів, мерів, губернаторів, і інших правителів, та роз'ясненням суті прихованої неправди від народу. Наприклад „Доки свавільний суддя — суд неправедний” — безпосередньо із судового засідання висвітлюється свавілля конкретного судді. „Зухвалість МАГАТЕ перед людством засуджується громадськістю” — про те, як громадськість світу і України побачила, у намаганні МАГАТЕ видати наслідки Чорнобильської катастрофи за невелику бідку, — злочинну зухвалість перед людством, яка загрожує його майбутньому.

Публікації газети в 2002 - 2004 роках мали 5 позовів в Хмельницькій області: від заступника губернатора і від начальника УБОЗу і ще три від інших працівників міліції (сьогодні газету після публікацій позиває старший дільничний міліції на Рівненщині, який затримав і віддав суду невинну люди-

продовження на 2 стор

БОГ, НА ПУСК АТОМНИХ РЕАКТОРІВ, ВІДПОВІВ ТУБЕРКУЛЬОЗОМ ШЕСТИКРАТНО

Одним із найважчих недугів у суспільстві є туберкульоз. Щороку на туберкульоз захворюють майже 40 тисяч українців, а з 1994 року від цієї недуги померло більше сотні тисяч наших співгромадян. Так, мені відомо, що в Нетішині за 2004 рік захворіло 3 чоловіки, а в 2005 році майже 20 чоловік. Лікування туберкульозу довготривале і дороге в фінансовому плані. Хворим постійно треба приймати 4-5 найменувань протитуберкульозних препаратів. Цей процес повинен бути безперервним на протязі багатьох місяців. Якщо цього не робити, то паличка Коха призвичається до тих ліків, які хворий приймає не в достатній кількості, і буде продовжувати робити свою чорну справу і далі. А ще хворим треба добре харчуватись, оскільки організм ослаблений хворобою і токсичною дією на організм самими протитуберкульозними препаратами. Все це разом потребує значних коштів. Сам хворий не може справитися з такою проблемою. І якщо держава в 1994-2000 роках не налагодила забезпечення хворих протитуберкульозними препаратами, у нас з'явилося чимало хворих на хронічний та хіміорезистентний туберкульоз, який дуже важко лікувати. Тільки в січні 2001 року МОЗ почав цент-

ралізовано закупати потрібні препарати за кошти держбюджету. Для нетішинців, хто лікується від цієї недуги, чи тих, хто постійно вживає ці ліки для профілактичних заходів добре відома низька якість цих ліків. Так рифампіцин надходить із Індії в великій пластмасовій банці, де вже є розкриті капсули, бо всі капсули там не запечатані окремо, як це виробляється вітчизняною промисловістю, справляє неприємне враження. Тому хворий йде у аптеку і купляє український рифампіцин. Тай ефективність індійського препарату сумнівна. Хотілося б, щоб українці отримували від держави свій вітчизняний рифампіцин, який виробляється у нас в достатній кількості. Такий препарат, як піразіномід дуже дорогий, і в Україні не виробляється, тому багатьом недоступний. Якщо взяти ситуацію в загальному, то в нас існує мало протитуберкульозних препаратів, якщо їх перерахувати, то вистачить пальців однієї руки. В минулому році цією проблемою почала займатись дружина Президента. Було оголошено, що закуплять тисячу мікроскопів і тоді рентгенівських знімків не потрібно робити, бо це послаблює організм і імунітет хворого. І ще закуплять нові препарати, яких до цього часу не було. А що ми маємо на місці? Раніше давали пре-

парати на курс лікування, а тепер на десять днів і треба йти знову за ліками. Тобто хворому треба більше ходити, а якщо для профілактики, то це означає, що людина мусить бути більше у місцях, де вона повторно зможе захворіти. Ось так — бюрократія. В Нетішині для дітей і для дорослих працює один кабінет фтизіатра. Діти, які відвідують цей кабінет наражаються на небезпеку остаточно захворіти туберкульозом. І, як мені відомо, протитуберкульозний препарат — ізоніазид, який діти п'ють для профілактики шкідливо діє на молодий організм — особливо на очі. За критеріями ВООЗ, на сучасному етапі Україна віднесена до групи країн із високим рівнем захворюваності на туберкульоз. Зараз у нас смертність від туберкульозу біля 23 чоловіки на 100 тисяч населення кожного року. Це захворювання є індикатором соціального добробуту в суспільстві. Будучи хворим, я прийшов в міськвиконком, щоб дали допомогу. І дали мені 20 гривнів, у той час, коли на все лікування було затрачено 4000 гривнів. Ото ж, ніколи не збідніє рука даючого!

Нестор Чиж м. Нетішин
Хворий на туберкульоз з 1999 р.

РОЗВИВАЙТЕ ЗАХИСТ ВАШИХ ІНТЕРЕСІВ

продовження, початок на 1 стор. ну). Нас незаконно арештували, ми три тижні в листопаді 2002 року були в підпіллі. Міліція, прокуратура, суд і інші державні чиновники діючи спільно чинять беззаконня і свавілля. Відбирають житло, роботу, зарплату, пенсії, бізнес, ринки збуту ... Скарги у такій взаємодії поручі безкорисні. Газета здійснює захист законних інтересів незаконно скривджених. Очікувати, що буде легко побороти те, що є, — хибно. Чиновників і нечестивців у політиці, недемократичних поглядів, цікавить розвиток суспільства в напрямку збільшення можливості використання його для власної наживи. То ж роз'яснюємо мовою народу хто є хто в житті і у політиці і, що він робить для народу. Винесення фактів свавілля на загальне дає результат позитиву. Населення і активісти громадсько-політичної діяльності вірять газеті ВМ. Ще в червні 2005 року газету передплачували лише в Хмельницькій області, а сьогодні — 21 область і місто Київ. Кожна особа в Україні є принижена скривджена, як не в тому то в іншому і часто навіть не захищається, доки здатна витримати, бо не вірить в можливість добитися справедливості. Для досягнення мети встановлення справедливості для особи сама лише пуб-

лікація в газеті дає позитивний результат, іноді й швидко перемогу. Як громадський виклик усьому злу газета необхідна тим, чий права, свободи і законні інтереси можуть бути знехтувані, або вже знехтувані, кого несправедливо ошукали, небайдужим до того, як дурять, кривдять інших. Тим, хто вже зрозуміли, що поодиночки можуть скривдити, принизити, або й з'єсти (і навіть відносно благополучних). Ми вже маємо досвід, що негайним виявленням і публічним висвітленням неправди і несправедливості по відношенню до особи, над якою комусь захотілося познущатися, якнайшвидшим розповсюдженням правди про подію, виявленням брехні, — зло відступає. Місія газети не лише захист, а й очищення середовища, душ, суспільства.

Передплачайте цю газету (передплата її повинна бути у всіх відділеннях зв'язку, індекс 08697, виходить двічі на місяць). Ваші 50 копійок (двічі на місяць) допоможуть газеті жити, а Вам — знати правду про актуальне та мати рупор захисту від кривдників, за Вашим бажанням вона буде висвітленням Вашої проблеми на всю Україну, не залишить Вас сам на сам у відстоюванні Вашої правди. Хочете перевірити надійність газети, — перевірте, надішліть публікацію.

Свідченням зацікавленості чи виз-

нанням потреби в такій організації будуть також Ваші благодійні пожертви на розвиток статутної діяльності ГО ЗБЗС. З Вашою допомогою ми зможемо більше і якісніше організувати і здійснювати громадсько-політичний, інформаційний і правовий захист осіб, лобіювання і збудування демократичних устоїв й справедливо-го суспільства.

Добровільні пожертви надсилати нам на Р/р 26004301071 в відділенні ощадбанку 2906 м. Славути, МФО 375155, Код ЄДРПОУ 22764531, з призначенням платежу „Добровільне пожертвування на здійснення статутної діяльності”.

Інформацію докладніше (формуємо) про нашу діяльність, здобутки, проекти благодійного правозахисту тих, чий права, свободи та законні інтереси знехтувані, і проект розвитку видавництва газети „Вісник малозахищених” знайдете (з 20.02.06) на Порталі „Громадський простір” www.civicua.org База організації Громадський простір, або ж надішлемо на Ваш запит поштою. Наша адреса: вул. Набережна, 7, м. Нетішин, Хмельницької обл., 30100; тел. (03848) 3-22-14, ф. 3-45-23; ел. п.: zbzs@nh.km.ua

Редакційна рада
газети ВМ

ГОЛОВІ ОДА ДОБРЕ – ПЕНСІОНЕРАМ, НІ!

*Купуйте нові наші антени – і все буде гаразд! – радять пенсіонерам Славути
телевізійні функціонери Хмельницької області.*

Надмірне державне піклування відчуває сьогодні багаточисельна армія телеглядачів міста Славути. Несподівано для мешканців цього містечка на Хмельниччині їм на “допомогу” прийшли діячі деяких обласних владних структур, які наприкінці 2005 року встановили в місті новий телевізійний ретранслятор. Про “благодійне” втручання обласної держави мешканці міста дізнались, як тільки з їх блакитних екранів зникли деякі популярні телеканали, а якість прийому інших значно погіршилася. Така ситуація триває і посьогоднішній день.

У людей відразу виникли численні питання: що відбувається, хто вліз і порушив звичний роками порядок перегляду телепередач? Славутчани давно, не чекаючи державного втручання, пристосувалися приймати телесигнали Антопільської радіотелепередавальної станції, яка знаходиться на території не такої вже і далекої Рівненської області. Населення міста забезпечило себе популярними антенами польського виробництва, які відмінно зарекомендували себе в роботі і дозволяли дивитися до десяти програм як державного так і місцевого рівня. Тепер же новий ретранслятор, який є несумісний з характеристиками польських антен, “заглушує” телеприймачі місцевих жителів.

Зацікавилася ситуацією навколо нового ретранслятора і місцева влада, для якої таке “добро” також стало несподіванкою. З метою з’ясування питання в жовтні 2005 року був направлений офіційний запит в Хмельницький і отримана відповідь від В.Гармасара, директора обласного радіотелевізійного передавального центру.

Але жа на мою думку, хай краще б не було ніякої відповіді, ніж та, що прийшла з області, бо вона породила нові питання і непорозуміння. З’ясовується, що на Хмельниччині існує перспективний план розвитку телемережі в північних районах області, відповідно до якого в Славутському, Шепетівському, Полонському, Білогірському, Теофіпольському районах повинна бути утворена мережа телевізійних передавальних станцій. Ось тут і виникає перше непорозуміння: невже в наш час нема важливіших проблем? Мешканці цих районів, які попали в перспективний план, як і славутчани, вже давно пристосувалися приймати телепередачі і без таких, як обласні, державних планів і програм. Чи не краще було б витратити кошти на дійсно актуальні питання сьогодення: створення нових робочих місць, екологію, здоров’я, освіту? Можливо, нашим нововладцям варто було б спочатку проїхатися по районах, містах, селах Хмельниччини, щоб визначити, кому дійсно потрібен новий ретранслятор, а кому – ні, а потім приймати якісь рішення. Наприклад, в Славуті такий ретранслятор не був таким вже необхідним на сьогоднішній день.

Особливо образливо стає, коли з рядків

листа-відповіді, дізнаєшся про те, скільки грошей витрачається на ось такі собі забавки. В.Гармасар майже з гордістю повідомляє, що вже витрачено біля 500 тис. грн.! А що зроблено? А ось що: підготовлені фундаменти на території Славутського (с. Крупець) і Шепетівського районів під майбутні телевежі, розроблена необхідна документація і придбано три башти – таке дороге сьогодні будівництво кажуть обласні телевізійники. Але чому ж воно вже шкодить? Ще лише на паперах а вже незручності людям від нього.

Півмільйону – не малі кошти в масштабі райцентру. Наприклад, славутчани декілька років чекали появи у місті нового медичного обладнання, яке коштувало як раз ті півмільйони, а тут за одну мить витрачається практично на вітер купа грошей, бо розбудова телевеж припинена по причині недостатнього фінансування. Так і будуть стояти ці фундаменти недобудованими, і припадати пилюкою документи, бо коли ж то відновиться те фінансування? В.Гармасар вказує, що гроші для Славути в кількості 2 млн. 310 тис. грн. повинні бути виділені з бюджетів саме Хмельницької області та Славутського району.

Півмільйону – це ж можна газифікувати декілька вулиць в Славуті, мешканці якої давно мріють про гідне життя та добробут. Півмільйону – це вирішення питання робочих місць для славутчан, які хочуть в першу чергу мати можливість нормально годувати своїх дітей Півмільйону – це прискорена добудова протитуберкульозного диспансеру в Славуті, єдиного та унікального закладу на всю північ Хмельниччини. Півмільйону – це придбання когенеративної установки для міста для здешевлення комунальних послуг, невід’ємний тягар яких відчувають на собі усі жителі. Ось що таке півмільйону. А що тепер казати про наступні 2 млн. 310 тис. грн., які вже сьогодні планують “вибити” з бідних місцевих бюджетів обласні керівники?

Незрозумілою є також перспектива розвитку подібних телемереж. В багатьох населених пунктах широко розвивається кабельне телебачення, яке набагато якісніше та цікавіше, ніж “класична телемережа”. Є воно і в Славуті. Хай воно сьогодні дороге, але з часом, я впевнений, що саме кабель завоює пріоритет на телевізійному ринку. Чого тоді будуть варті збудовані телевежі?

Звичайно, що в мене і у інших славутчан, що потерпіли від “телеагресії” створюється така думка: будівництво нових телемереж – це не

для людей, а зроблено під цим виглядом для чогось (або для когось) іншого. Ви подивіться, як відповідають людям обласне начальство: “Вам необхідно придбати нові телевізійні антени типу “хвильовий канал”, які добре ловлять сигнали наших передавачів. Вони коштують 30-50 грн.!” Чи знають керівники Хмельницького обласного радіотелевізійного передавального центру, що таке 30-50 грн. для пенсіонера? Чому пенсіонери взагалі повинні витрачати кошти на усунення недоліків примусової телевізійної мережі? Намагаючись нібито зробити приймання телепрограм більш сучасним і зручним, хмельницькі керівники досягли зовсім протилежного результату. Тепер славутчани замість улюблених програм дивляться один на одного і чекають на виправлення ситуації. Ніхто з них нових антен куплять не збирається.

Василь Зуб
пенсіонер міста Славути

Від редакції.

Цікаво, як це так, що навіть влада місцева не знає про “грандіозні” плани, що впроваджуються на її території?

Кажуть люди, в газеті „Трудівник Полісся” (18.11.05.) йдеться про це нововведення, що воно затверджене рішенням Хмельницької обл. ради та погоджене головою ОДА Гладуняком Іваном Васильовичем. Як же так, що Славутський міський голова пан Поліщук М.О. не відає, що то таке, звертається за роз’ясненнями?

Звичайно, що інформаційну конкуренцію треба створювати, але чому телетрансляцію робити гіршою, як була? Автор пише, що заклали фундамент вежі в с. Крупець по проекту, так чому ж її недобудували там, а хто ж дозволив не питати місто і використувувати (очевидно, що не придатну для цього, по якості, як стверджує автор, – нікудишню) стару вежу в Славуті? Наглість і стиль цих дій схиляє до думки, що це твориться під дахом найбільшого в області – голови ОДА. Але краще було б, якби органи прокуратури дали нам відповідь на цю публікацію, чому це громадяни, їх суспільний соціальний інтерес погіршені? Хто що шкоду запланував і хто здійснює?

Кому належить виробництво отих нових телевізійних антен типу “хвильовий канал”, які коштують 30-50 грн.!” Чому і в угоду кому, про них піклуються керівники Хмельницького обласного радіотелевізійного передавального центру?

Так саме, цікаво почути від міського голови Поліщука М.О., що він робить щоб повернути громадянам те, що мали? І, як пояснити те, що в місті, де він головою, голова не знає, що й чому робиться в місті?

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо.

Початок в січневому номері Вісника Малозахищених №1(34) 2005р.

продовження, початок у попередньому номері

В Понінці була польська школа, ще моя мама закінчила три класи польської школи. Була і ще одна синагога в Понінці. Церкву в Майдані зруйнували, осталася лиш кам'яна загорожа, яка стояла ще донедавна. А на Геманцях (вулиця зветься так, як переказують старі люди, що їхали колись пани по тій вулиці і загубили гаманця, звідси і пішло, що вулиця — Геманці) у нас був Марко Стрілецький, то він знімав хреста з Майданської церкви.

Там, де сільрада, був двоповерховий будинок, а наша сім'я жила у підвалі того будинку. Дідусь в Понінці поштарем був, то йому для квартири дали підвал — там вікно, і у вікно — прямо земля. Як дідуся репресували, то нас з того підвалу вигнали. І дядька репресували в 37 році, чоловіка маминої сестри, залишилися четверо дітей і одне з них — грудничок. Вигнали з підвалу нас, то ми пішли жити до тої сестри, що репресували її чоловіка, а на Геманці. Через місяць висилають бабусю Вікторію (дівоче — Талько) з Понінки — їй теж було за 60. Висилають її у Козятин, де вона робила на хмелеві. А тата мого, Жумірського Владислава, репресували ще до голодомору, тата забрали, мама вагітна, і я маленька. Тато був польським офіцером, а коли тут залишився, то став Шевчуком Олександром.

Захворіла тьотя після репресачії її чоловіка, завелася бешиха, завезли її в лікарню, то вже моя мама доглядає і сестру свою, і її дітей — тьотя з бешихи всліпла. Репресований дядько звався Ковальський Петро.

Бабця, Дембіцька Вікторія, захворіла на тиф в Козятині на хмелеві. Перехворіла, видужала, і вже її прислали сюди, в Понінку, додому.

Ще до війни у тьоті Ковальської до „повного щастя” приключився ще й туберкульоз легенів, і вона в 40 років померла. І бабці залишається її четверо дітей — і ні копійки грошей, і як хоч, так і живи. Старший син тьоті з 27 року народження, в 16 років перед війською вже робив на фабриці на вазі, але беруть його окопи рити — простуджується і до року помирає. А вже в 45 році середушнього сина Ковальських забирають в армію, і служив сім років в армії, зверх строку служив добровільно. То є розум? Його сім'я постраждала так, і він ще сім років служить в армії.

Померла бабця. Залишилася моя двоюрідна сестра Неля Ковальська і її найменший брат. Брат пішов в ремісничу училище, а вона пішла до роботи. Молода і кволла від недоїдання захворіла на туберкульоз легенів в 17 років. Лікували її піддуванням, вдюванням, але в 25 років дівчиною вона померла з туберкульозу легенів.

А самий менший в Звенигородці на

Київщині одружився, виїхав з дружиною в Джекказган, де вивчився на інженера-електрика. І через 5 років захворів на туберкульоз легенів і помер. Отак вся сім'я Ковальських розпалася, пропала.

В моєї бабусі Вікторії з голоду померло 9 дітей, в тому числі двоє близнят. Вона з дідом Романом жила в підвалі двоповерхової пошти в Понінці. Там же сирі, холодно було, а тут ще й голод. Дід Роман був простий трудівник і муляром робив.

Від того часу, як я себе пам'ятаю, то я з мамою весь час голодувала і бідувала. Ми — робітничі сім'я, землі в нас не було.

47 року голод... О Боже! Хай ліпше ніхто той голод не пам'ятає. Не хватало хліба, давали по 400 грамів хліба на душу робітника на сутки, і ще я мала — 400 грамів хліба і все. Десь дістане мама фарби, то виміняємо трохи картоплі, пару стаканів крупи. Отак і мучилися. З'їмо — і хоч руки гризи. Ходили ягоди в ліс збирати з мамою. На другий день мама на роботу, а я на базар продавати ті ягоди. Може, за виторгувані

гроші куплю кусочок хліба чи кусочок сала. Ходила рвати щавель на сінокіс і на базарі продавала щавель. Біля річки був острівець, на якому колгосп огірки, капусту садив, буряки. То я піду і гички з буряків нарву, і заким мама повернеться з роботи, то я такого борщу наварю. А в мамі аж ноги пухли від тої гички. Ото так ми їли. На базарі часом купляли кукурудзяну муку і таку баланду з теї муки на воді колотили без нічого. Не було навіть чим засмажити ту баланду. Банячок теї баланди з'їли і знов хочемо. Лушпаї з картоплі не викидали, а підсушували на пательні і так жували.

В Шепетівку їздила, продавала листочки паперу, фарбу — допомагало нам обом з матір'ю не померти з голоду.

В 47 році люди пухли і вмирили з голоду. І ми завше недоїдали. Тут на фабриці була ідальня біля оранжереї, то ми, чимало таких, як я, підлітків, з горшками, з каструльками рано-вранці ходили під ту фабричну ідальню. А вона в 8 годин відкривалася, давали людям їсти. То на талон нам зачепнули теї страви (її можу й сама з'їсти, але то на двох). Принесу додому, а в тій страві де-не-де галушка, де-не-де картошка плаває, і чекає та страву маму з роботи після 10-ї вечора... то ми вже обоє сідаємо і вечеряємо. Так жилося до війни, так жилося після війни. І вижили. **Печений буряк — то було свято у нас.** А чуть-чуть заможніші люди помирали з голоду в 47-му, в них не було такого постійного тренування недоїданням, як у нас.

В 47 році з голоду помер старий Драгомирецький на Геманцях. В 47 році йшла вулицею з Геманців і бачила, як

під плотом лежав опухлий чоловік, налитий весь водою, і зіпав... Через деякий час того дядька хоронили, бачила... В 47 році я сама бачила багато опухлих з голоду, і в 47 році вмирили люди з голоду. Ще тут біля базару чоловік з двома палицями ходив опухлий, не мав вже і сили ходити.

В моєї мамі в 47 році опухали ноги. Виручали губ'ята (різні гриби), назбираємо їх в лісі, кинемо, зваримо юшку, поїмо і на потім ще залишимо. Як я вранці встаю, думаю, поїм губ'ят. Як я до них, а там стільки червів плаває... Ввечері при свічці там дуже було видно тих червів... Як їздила в Шепетівку, то зустрічала багато опухлих з голоду. Багацько, багацько людей обпухлих з голоду було. Такі руки опухлі були — пливли...

Голод 33-го не пам'ятаю, а сорок сьомого — дуже пам'ятаю. Чому голод? Чому голод? А агітатори розпускали слухи такі, що це завше так після війни, що земля не родить... Як хотіли, так і говорили. Ми, діти, заберемося в колгоспне, нарвемо зеленого жита, натеребимо і наїмося, то живіт потім болить, що ну-ну...

В мене і нема родини — вимерли і репресовані. І тільки син і дочка, і в Житомирі брат залишився. А віра в Бога таки збереглася...

Савицький Іван Марцельович,
1918 року народження, житель с.мт Понінка Полонського району на Хмельниччині (запис розповіді).

Страх у людей був такий великий, що заслонив їх вже самих від себе. Було пройде міліціонер біля мене — тремчу, як осика, і руки тремтять, і в грудях тремтять, робився як паралізований, і до сьогоднішнього дня в мені той страх. А тоді як побачу міліціонера, то минаю його, як тільки можу, щоб не бачили його мої очі.

Мої батьки жили біля Глибочка на коліні дороги, що веде з Понінки в Загубу. В нас було дев'ятеро дітей в сім'ї, батько, мати. Землі мали зовсім небагато, і та розкидана по маленьких класпиках, так що не знаю, скільки було всієї землі, але знаю, що небагато. До колгоспів люди, які тяжко працювали, то не бідували, мали достаток. Але тре було дуже працювати, а були ледачкуваті, то тим вічно не хватало хліба.

В 33-му році страшна голодовка була. Я підлітком там до Загуби гасав, то там на вулицях в Загубі валялися мерці; чи не встигали ховати, чи що. Корова в кого була, то спасала сім'ю, хоч частину сім'ї. Голод не вродився сам по собі, його зробили ті, що ходили від сільради і забирали останнє. Ну, а потім репресія настала, хоч вона була ще й перед голодовкою, в голодовку... Моїх дядьків по-забирали і по них...

**продовження
в наступному номері**

З НАБОЛІЛОГО В ДУШІ

Особисто я вже не вірю, що колись влада зробить п'ять мільйонів робочих місць для людей. Спочатку, це обіцяли зробити за сто днів, потім – до кінця року, а тепер, ясно, що до реалізації цих планів дуже і дуже далеко.

За цей час поїхали з України мої найближчі родички та сусіди. Одна з них, 45-річна жінка, мати двох дівчаток-студенток, поїхала в Італію заробляти їм на навчання. Інша, 40-річна, проірвалася до США на збір овочів – вона не взмоє розрахуватися за борги, що брала на підприємницьку діяльність. Ще одна, молода мати двох дошкولات, поїхала в Росію, на м'ясокомбінат, бо іншої роботи, де б пристойно платили гроші в неї немає. Вона вимушена погодитися на нелюдські умови: три місяці працювати, не бачачи дітей, а потім ненадовго приїжджати в гості, віддавати ті клятві гроші та знов на три місяці на роботу. Вона, коли виїжджала, то плакала кровавими сльозами, прощаючись із своїми дітками.

Ще пару років тому, коли виїжджали за кордон молоді та здорові, я б не повірила, що і мої товаришки колись поїдуть шукати краю до ділі, а тепер це стало вже очевидним фактом. Якщо дійшла черга до жінок предпенсійного віку, то чого чекати молоді, яка розбещена тими телевізійними рекламами з життя подружніх пар, які, нібито, мають і житло, і телевізори, і смачну їжу? Вони згодні їхати всі, бо хочуть грошей та такого красивого життя, що показують в американських фільмах.

Скажіть, до яких пір таке буде на Україні? Коли наша рідна земля стане привітною для самих себе? Чому, скрізь в світі вигідно розвивати виробництво, підприємство, щось робити, працювати, а у нас, що не візьми – не вигідно?

Карпосевич Ганна

Пенсіонерка, інвалід 3 групи,

Від редакції.

Звичайно, що ця жінка писала не з пальця висмоктане, а з наболілого в душі.

І певне, що немало тих вигнанців, що ніби непотрібні Україні. Це правда, що 5 мільйонів місць за рік не зробила нова влада. Проте погодитися саме з таким формулюванням проблеми не можемо. По-перше процес масового виїзду на заробітки зупинено. Те що він і сьогодні є – гірка правда, але не масовий, як при минулих урядах, а в межах європейського рівня. По-друге, треба визнати, що обіцянка, в 5 000 000 робочих місць за рік, містила в собі лукавство. Вірогідно, що виборчий штаб тоді вивчив попит і прийшов до висновку, що по іншому не вмовити виборців. Та чи помилився виборець? Ні. І не лише тому, що процес міграції зупинено, а й тому, що владі вдалося це зробити не будучи повністю при владі. Адже на місцях ми з вами нікого в державних органах не змінили і у Верховній Раді сидять ті самі вороги народу, що й до революції сиділи. Ось чому відповідь на поставлені запитання треба ще робити. І робити, саме нам, під час голосування. Щоб ті партії, депутати котрих підносили проти народу руки, не потрапили в переможці. Така спостережлива жінка повинна вже побачити, що Уряд, який захистив від проблем (у що також мало хто вірив) пенсіонерів, матерів одиночок, багатодітних, тих що народжують, збільшив зарплати і зменшив податки – зробив терпимим життя і дав надію на його покращення, цей уряд, відправляли у відставку ті, хто не хочуть, щоб люди бачили успішну (успішнішу порівняно з їхньою) діяльність. Це ті депутати, котрі стоять за Литвином В., за Симоненком П., за

Януковичем В., за Тимошенко Ю., за Кравчуком Л. Якщо придивитися ще, як голосували проти пенсій, які вони собі попризначали й по 120 000 гривень, то побачите, що там тих, хто щиро дбають про народ 106 депутатів. У цих 106-ти є совість, а усіх, хто не розуміє, що він такими пенсіями грабує вдів, сиріт, чесних працівників і віділому – державу Україна, треба не лише гнати з депутатів, а порушити проти них справу кримінальну, за грабунок у змові, за злочин проти народу. Знову ж таки, це насамперед партія комуністів, фракція "Регіони України", фракція "Народної партії" Володимира Литвина, СДПУ(о) Леоніда Кравчука, більшість з блоку Юлії Тимошенко та майже половина соціалістів. Треба сказати, що й серед Ющенкової команди теж знайшлися любителі пожити за рахунок народу, майже четверта частина від їхніх депутатів у Верховній Раді. Звичайно, що треба вимагати від Ющенка, щоб він і його блок, сказав їм чого вони варті, але швидше за все, що висновки треба робити самим. Насамперед по тій причині, що Ющенкові обрізані руки наводити порядок в депутатському корпусі, навіть якщо то й його фракція. Ми ж, виборців дещо можемо. Газета опублікує малозахищеним прізвища депутатів, що не відмінили пенсії в 120 000 гривнів, щоб шукали в цих вони є списках і не голосували за своїх ворогів, яких сьогодні у парламенті нажалі в четверо більше, за тих, що переживають за народ. Проте, різати партії треба обережно, щоб своїх не порізати. Адже такої, щоб в ній були всі ті, що нам подобаються мабуть не знайти. Тож ж треба дивитися, де тих що за людей голосують більше – і не програємо!

ДВАДЦЯТИМІЛЬЯРДНЕ ЗЛОДІЙСТВО

Гадаєте „відкрили Америку”? – Ні. Це наше українське. Гляньте на екран телевізора і щоденно бачите п'ятірку регіонерів, очолювану саме ним.

Скажете, хто спіймав? Скажімо, що це треба зробити, щоб було кому халпати грабіжника за руку, та так, щоб люди добрі й держава не постраждали. Адже відомо, що злодій завжди за правду ховається, брехнею прикриваючись. Але, у кого вуха й очі є, то злодія такого масштабу здалеку видно, кожен чув і бачив на тім самім екрані, як перший раз продали „Криворіжсталь”. Не комусь, а однопартійцю Ахметову і зятю Кучми Пінчуку. Продали за 4. Вдруге ж добрі люди (не з партії регіонів – звичайно) продали за 24! Оце приватизація: по-Януковськи і не по-Януковськи.

Різниця, як бачите, 20 мільярдів. Ви ж, читаю, дивуєтесь певне, чому ж ці регіони так ревно брешуть з екрану? А якби ж у вас забрали 20 мільярдів, Вам би сподобалося? От і їм не подобається. Так ще ж їх, певне, є за що потрясти і витрясти, отих людських мільярдів, наприхватизованих у народу. Грабунок на четверту частину бюджету України, по силі лише „двічі не судимому”, спро-

можному отак одурачити народ. Уявіть собі, щоб ми ще його не знали, про оці його злодійства, – хіба ж би не повірили оці брехні з екрану, що він нам пенсії найкращі давав, ціни в нього не росли ніби.... Наведемо просту таблицю про

На скільки зросли ціни за Януковича і без нього	Грудень 2004р.		Грудень 2005р.	
	До грудня попереднього року)	Рік Януковича	Рік Януковича	Рік без нього
Усі товари і послуги	12,3	12,3	10,3	10,3
Продовольчі товари з них:	15,3	15,3	10,7	10,7
М'ясо і птиця	48,6	48,6	15,8	15,8
Ковбаси і копченості	27,9	27,9	16,5	16,5
Масло вершкове	0,8	0,8	10,6	10,6
Олія соняшникова	16,6	16,6	9,53	9,53
Яйця	21,2	21,2	8,9	8,9
Цукор	11,7	11,7	21,7	21,7
Овочі	7,4	7,4	0,7	0,7
Фрукти	17,3	17,3	26,1	26,1
Непродовольчі товари	0,5	0,5	0,4	0,4

їх розміри у різні роки. І все стане на свої місця. Хто чого вартий.

Що можемо ще додати до цих таблиць? Здається, все зрозуміло. Найгірше працював уряд Януковича.

Коли пенсія була справді мізерною		
Рік	В грн.	В% до попереднього року
2001	83,7	146,7
2002	122,5	156,1
2003	136,6	102,4 (прем'єр Янукович)
2004	182,2	128,5 (прем'єр Янукович)
2005	316,2	176,8

Варто, кожному українцю бачити ці цифри, дивлячись на екран з п'ятіркою регіонів, щоб міг сам зробити свої висновки. Досить голови людей морочити облудливою пропагандою. Як сказали колись: можна обдурити один раз одну людину, можете деякий час дурити групу людей, але неможливо весь час дурити всіх.

Проте, дещо можна додати. Візьмо те, на що найочевидніше вирости ціни сьогодні, про що теж екран з білоглубими не мовчить. – Про дешевий бензин. Вдамося до матеріалів Держкомстату. Так от, у 2005 році відбувся ріст цін у цій групі товарів на 24,5%. А в 2004 році на 61,6%. тоді був страшенний скачок цін на бензин і всі, всі інші товари цієї групи. Проїшов тодішній удар

по нашій кишені досить помітно, бо преса не вола-ла Телебачення ж просто було схоплене синьо-білою командою, а ми, – звикли, щоб нас грабували.

Висновок проситься такий: злодій – неперевершений; господар – ніку-

дишний.

Григорій Цвях

ЗАЯВА В РЕДАКЦІЙНУ РАДУ ГАЗЕТИ „ВІСНИК МАЛОЗАХИЩЕНИХ” КОРЕЛЬЧУК ЛАРИСИ ГРИГОРІВНИ, НЕПЕДАГОГІЧНИЙ ПРАЦІВНИК ДИТЯЧОГО ДОШКІЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ЧЛЕН ПРОФКОМУ ДДЗ

Шановна редакція газети „Вісник малозахищених”! Минулого року з Вашою допомогою, колективу непедагогічних працівників дошкільного навчального закладу (ДНЗ № 6) вдалося вирішити питання доплати на оздоровлення. За нашими клопотами її отримали усі дитячі дошкільні заклади (ДДЗ) міста. Прошу допомоги ще в одному питанні. Дати ґрунтовну відповідь, посилаючись на діюче чинне законодавство, на сторінках вашої газети відносно виплати за вислугу років. Я працюю в дитячому дошкільному закладі, де педагогічні працівники отримують таку доплату. Чи передбачена вона для непедагогічних працівників, бо нам її чомусь не дають?

17.01.2006р. (підпис)

Чому звертаюся до вас, бо маю досвід минулого року. Виходила чимало, як член профкому, та, якби не Ваша допомога, мабуть ходила б й досі, адже в ногах правди нема, та й листи не швидко спрацьовують. Вже вкотре повертаюся і перечитую оце минулорічне листування з міським головою Панасюком М.В. (відповідали його заступники) і начальником управління освіти Моцик М. А. колективу непедагогічних працівників ДНЗ№6, де я працюю. Хочу зрозуміти, що ж завало без принизливих клопотів виплатити матеріальну допомогу на оздоровлення непедагогічним працівникам закладів освіти, яку просив колектив. Адже листування розпочалося ще 13.05.05р. і закінчилося 11.11.05р. Півроку колектив „клянчив” матеріальну допомогу, яку врешті-решт все-таки дали. Хоча, до цього були усні відмови начальника управління освіти Моцик М. А. і у деяких листах відповідях з міськвиконкому: „...надати додаткові кошти на виплату мат. допомоги на оздоровлення непедагогічним працівникам закладів освіти міста немає можливості” (з відповіді першого заступника міського голови І.М. Михасика від 22.09.2005р.). Марія Адамівна, начальник управління освіти, після неодноразових походеньок до неї, на письмове звернення, в листі від 03.11.2005р., пише: „В разі наявності, за підсумками фінансування за 11 місяців 2005року, вільних коштів в межах фонду заробітної плати Вашого закладу, матеріальна допомога буде надана на підставі „Положення про надання матеріальної допомоги, затвердженого наказом управління освіти виконавчого комітету міської ради від 22.02.05р.№ 52/1, погодженого головою ПК.” Не-

зрозуміло, звідки можуть бути кошти в дитячого закладу, поза управлінням освіти? Є положення про надання матеріальної допомоги, на підставі якого було надано дану допомогу працівникам, але чому, шановна Маріє Адамівно, з цим Положенням не ознайомлений колектив до сьогодні? І я думаю, що ще багато є таких Положень, з якими не вигідно Вам знайомити працівників освіти. Бо ж будуть ходити і вимагати те, що їм належить. Знову ж, як погоджує такі положення голова профкому, коли навіть члени профкому його не бачили?

Отримання матеріальної допомоги для мене і моєї сім'ї було певне, як ні для кого іншого (бо на моєму утриманні двоє малолітніх дітей при моїй мізерній зарплаті), суттєвим покращенням матеріальної стану. Бо один Господь знає, як мені іноді важко, рахуючи кожную копійку, купляючи саме необхідне, „дотягти” до зарплати.

Дні швидкоплинно біжать і не зоглядишся, як знову розпочнеться оздоровчий період. І постає питання, чи знову потрібно буде оббивати пороги кабінетів можновладців, чи може вже вони виплачуватимуть матеріальну допомогу, керуючись „Положенням про надання матеріальної допомоги”

Від редакції: Щоб допомогти дописувачці, просимо Марію Адамівну повідомити, чи закладено в бюджет 2006р. кошти на забезпечення виплат згідно законодавчих положень та наказів на оздоровлення працівників, на виплату за вислугу ?

Газета „Вісник малозахищених” висвітлює випадки незаконного ставлення влади до особи і результати захисту знехтуваних законних прав і інтересів малозахищених осіб. Профспілковий колектив непедагогічних працівників ДНЗ№6 очолює людина від Бога Корельчук Лариси Григорівни, яка, не боячись переслідувань, клопочеться, наполегливо піклується за правду і добила отримання одноразової матеріальної допомоги всім працівникам не лише свого колективу, але й закладів освіти усього міста. Гадаємо, що не у всіх навчальних закладах України непедагогічні працівники отримали такі, належні їм, допомоги. Під час листування не раз представники влади відписувалися, що подібне ніби не передбачено (згадани М.А. Моцик від 03.11.05р. та І.М. Михасик 22.09.05р., а заступник секретар міської ради міського голови

А.Я. Сиваківський (27.05.05р.) на початку листування відписав, що видатки на виплату матеріальної допомоги на оздоровлення працівникам освіти, окрім педагогічних, не включені Міністерством фінансів України у розрахункові показники видатків на галузь освіти. Наполегливість Корельчук Л.Г. і підтримка її колективом принесли позитивний результат (навіть не дійшовши до суду, адже в останньому листі Корельчук Лариси Григорівни від 11.11.05р. до влади, вона писала: „В зв'язку з тим, що ми відчуваємо нецивілість, збираємось через суд встановити істину і справедливість.”) — торжество правди!

Переглянувши це листування, неозброєним оком видно, що незнання принципів фінансування, кошторисів доходів та видатків, незнання, чи є економія коштів в фонді оплати праці і незнання законів працівниками ДНЗ№6, дало можливість керівництву навчальних закладів гендлювати це питання на їхній власний розсуд. В кожному конкретному випадку це регулювання залежить від чистої або навпаки нечистої совісті керівника. Така практика повинна йти в минуле. Демократія дає можливість колективу контролювати кожний крок свого керівництва, особливо в питаннях фінансових. Тому, якщо колектив ще цього не розуміє, то він віддає себе, свій добробут, соціальний захист на совість керівника, а це не демократія. Колектив має диктувати волю керівнику в інтересах підприємства, організації, закладу, а не навпаки. Навіть приватник, який хоче розвитку свого підприємства, дає досить волі працівникам для ініціативи на користь забезпечення їм, не лише належних умов праці, а й різноманіття соціального захисту на засадах справедливості.

Попри всі небажання і відмовки видавати матеріальну допомогу, в даному випадку все-таки владні керівники не захотіли довести справу до суду і вирішили задовольнити наполегливі домагання працівників колективу ДНЗ№6. Це дає нам не вперше тверде переконання у тім, що Бог завжди на боці правди, але треба, щоб була людина, яка встоїть.

З чим ми їх щиро вітаємо.

Звичайно, що і цей лист переадресуємо міській владі міста Нетішин та начальнику Управління освіти, і сподіваємось відповіді з роз'ясненням питання, знову ж, яке цікавить не одну Ларису Григорівну.

ЕРА „ЗАРПЛАТА В КОНВЕРТАХ” ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

У Конотопі порушено аж 3 кримінальні справи за ч. 1 ст. 172 Кримінального кодексу України стосовно приватних підприємств, які трудові відносини із найманими працівниками не оформляли відповідно до законодавства, відпрацьований робочий час не відповідав вказаному в трудових угодах і табелях обліку. Заробітна пла-

та виплачувалась без документального оформлення і в розмірі, що менший від мінімального, не дотримувались міжпосадкові співвідношення в оплаті праці тощо. Досудове слідство у цих справах триває.

Виявлені також факти зловживань посадових осіб із нарахованими сумами заборгованості. Шостинською

міжрайонною прокуратурою порушена кримінальна справа стосовно посадових осіб КП „Виробниче управління водопровідно-каналізаційного господарства”, які безпідставно нараховували заробітну плату колишнім працівникам підприємства, а потім ці кошти (а це понад 28 тисяч гривень) кляли у власну кишеню.

СТВОРЕНО ГРОМАДСЬКУ ЕКСПЕРТНУ РАДУ З ПОЛІТИЧНОГО АУДИТУ ВИБОРІВ-2006

В Україні створено Громадську експертну раду з розвитку системи політичного аудиту цілей і результатів суб'єктів виборів-2006, головним завданням якої буде системний аналіз політичних програм і дій політичних сил, їх представників та протидія «брудним» політехнологіям, зокрема, фактам поширення сфабрикованої інформації.

До складу цього громадського експертно-наглядового органу увійшли Олександра Кужель (президент Аналітичного центру «Академія»), Ігор Данилов (голова Міжнародного комітету захисту прав людини), Ігор Бураковський (директор Інституту економічних досліджень та політичних консультацій), Ігор Лубченко (голова Національної спілки журналістів), Володимир Фесенко (голова правління Центру прикладних політичних досліджень «Пента»), Валерій Іванов (президент Академії української преси).

У складі Громадської експертної ради працюватиме низка аналітичних центрів і недержавних організацій, які представлятимуть експертні, наукові, правозахисні й журналістські кола. Фахівці ради здійснюватимуть постійний моніторинг фактів використання в інформаційному просторі «брудних» виборчих технологій, робитимуть їх аналіз, а головне – будуть оперативно спростовувати перекручену й сфабриковану інформацію у теле- і радіоефірі, що, на їхню думку, дасть змогу швидко нейтралізувати її маніпулятивну дію. Експертна рада не з'ясуватиме питання – хто саме є розробником і виконавцем «брудного піару», а реагуватиме лише на факти його дії та сприятиме зменшенню його руйнівного впливу на свідомість виборців.

За словами голови спілки журналістів Ігоря Лубченка, новостворена рада жодним чином не займатиметься

розслідуваннями проти журналістів, а, навпаки, допомагатиме їм, адже під час виборчої кампанії саме журналісти опиняться «між жорнами» і стають заручниками обставин й недосконалого законодавства. Голова Міжнародного комітету захисту прав людини Ігор Данилов зазначив, що будь-який журналіст може звернутися за захистом своїх прав до очолюваного ним авторитетного Комітету, де йому буде надана оперативна, гарантована і висококваліфікована допомога.

Президент Аналітичного центру «Академія» Олександра Кужель зазначила, що вона відмовляється брати участь у тому, що сьогодні називають політикою. Вона зробила публічну заяву про те, що йде з великої політики і надалі займатиметься тільки експертною діяльністю. За її словами, в Україні виборцеві у черговий раз пропонують голосувати не за політичні програми чи професійні позиції політиків і партій, а виключно за особисті симпатії, які не передбачають зобов'язань з боку політиків і позитивних наслідків для виборців і цілого суспільства. О.Кужель переконана, що в Україні досі не існує зрілої й справжньої політичної сили, яка мала б ефективну і реальну програму розвитку країни, відповідний кадровий потенціал і була готовою нести відповідальність за свої дії.

В Україні партії створюються і працюють тільки за одним орієнтиром – «під вибори», а замість конкуренції політичних цілей, програм і досягнутих результатів відбуваються жалюгідні змагання безвідповідальних заяв, декларацій та «брудних» технологій маніпулювання свідомістю виборця. Тобто замість політичного процесу ми маємо систему зомбування суспільства шляхом замовлених соціологічних досліджень та маніпулювання громадською свідомістю з боку бізнес-груп, які просто експлуатують політичні гасла.

«Ми оголошуємо громадянську війну інформаційним маніпуляторам і маніпулюванням свободою людини та її правом на вільний політичний вибір, – сказала О. Кужель. – Ми будемо фіксувати факти використання «брудних» технологій і спростовуватимемо сфабриковану інформацію у теле- і радіоефірах як на центральному, так і на регіональному рівнях. При цьому, ми будемо надавати допомогу будь-якій політичній силі і політиці, які звернуться до нас за допомогою. Наша мета – донести до виборця правду, яка є основою вільного вибору кожної людини».

В рамках Громадської експертної ради, окрім протидії «брудним» технологіям, буде також здійснюватися економічний, політологічний, правовий моніторинг політичних програм і положень суб'єктів виборів, заяв їх представників. Зокрема, економічний аналіз політичних програм і заяв здійснюватиме Інститут економічних досліджень і політичних консультацій, а моніторинг інформаційного простору проводитиме Академія української преси.

Результати комплексного політичного аудиту будуть вміщуватися у спеціальних інформаційних продуктах і максимально доноситися до виборців, щоб вони могли ретельно й відповідально оцінити для себе тих, за кого їм пропонується голосувати на виборах-2006.

У складі Ради працюватиме окрема група експертів, які займатимуться розробкою механізмів розвитку в Україні політичного аудиту суб'єктів виборів і політики (системи об'єктивних, публічних, прозорих і зрозумілих для виборця критеріїв оцінки задекларованих цілей і досягнутих результатів роботи політичних сил, аналізу їх програм, оцінки їх потенційної ефективності, прогнозування майбутньої політичної поведінки й діяльності і т.д.).

Джерело: Аналітичний центр «Академія»

Багато людей зацікавились рекламою про 25% надбавку в екологічно-забруднених районах України. Але це, на думку багатьох авторів Інформаційного центру «Зелений Світ», є не що інше, як мільйони обманутих громадян (одноразова афера). Наголос (кажуть автори) зроблено саме на найбільш неблагополучні області, навіть невеликі, як Закарпатська. В цю брутальну пропаганду вже повірили сотні тисяч людей, десятки тисяч уже мають великі надії, а тисячі атакують держуправління Мінприроди. Закопати цю смердючу аферу віртуальної компанії Еко+25 наш санітарний обов'язок, як чесних громадян, які повинні слідкувати за чистотою інформації, щоб нею не травмували людей. Тому що, оскільки найбільш

ПРО НАДБАВКУ ЕКО+25 %

забруднені – райони на Сході, то це пахне брудною політикою – загрозою нового поділу України. У східних областях вже зараз ця брутальна пропаганда дає страшні результати. Люди заповняють форми, які друкуються в місцевих ЗМІ (в Донецьку). Без сумніву, що заповнених форм у ЕКО+25 вже є десятки тисяч (про якість розуміння і що там можуть писати – здогадуйтесь самі). Не виключено, що з деякими з «потерпілих від байдужості помаранчевої влади та бюрократів Мінприроди» вже записуються телеінтерв'ю і готуються ролики. А десь напередодні виборів це можна повитягати і кинути

ти в наперед проплачений медіа-простір з коментарем – „ось Ви самі все бачите, треба просто змінювати владу. Можливо ЕКО+25 скаже – ми все оцінили, бачимо, що наші ідеї глибоко, усім серцем сприймають Партія Регіонів України ПРУ(може СДПУо) і тому голосуйте за них.” Тобто, Про 25 % надбавку це явно допоміжний проект і ця партія є технічним критерієм для ПРУ. Про це свідчить те, що жодного серйозного політика у списку немає.

Наше завдання – це дружно зараз засудити цю грандіозну соціальну провокацію, що твориться на наших очах, і за яку морально прийдеться розплачуватися нам, щоб ця екологічна булька луснула сама по собі.

Юридична консультація

ВИХІДНА ДОПОМОГА ПРАЦІВНИКУ*Поки працівник знайде нову роботу, вихідна допомога має матеріально забезпечити його***Продовження.****Початок в минулім номері**

Розмір виплати мінімальної вихідної допомоги при звільненні працівника за своєю ініціативою внаслідок порушення роботодавцем законодавства визначається тримісячним середнім заробітком працівника, для того, щоб працівник знайшов собі належну роботу. У зв'язку з цим і було встановлено мінімальний розмір вихідної допомоги у такому розмірі, щоб працівник, який був вимушений залишитися без роботи внаслідок порушень з боку роботодавця, мав засоби до існування до того моменту, коли він знайде нову роботу. При таких підставах, коли у звільненні присутня вина роботодавця, вихідна допомога встановлена у максимальному розмірі.

Слід звернути увагу на те, що у ст. 44 КЗпП вказано, що вихідна допомога сплачується у разі, якщо причиною звільнення є порушення власником або уповноваженим ним органом законодавства про працю, колективного чи трудового договору.

Тому підставою для виплати вихідної допомоги може бути не будь-яке порушення трудового законодавства, а саме те, яке унеможливило подальшу роботу працівника (наприклад, постійна невивплата заробітної плати) і змусило його прийняти рішення про звільнення, оскільки при таких порушеннях виконання трудових обов'язків працівника було неможливим, і іншого виходу, крім звільнення, він не мав.

За змістом ст. 44 КЗпП, навіть якщо з боку роботодавця здійснювались порушення законодавства, але які не перешкождали роботі працівника і не змушували працівника звільнитися, ви-

хідна допомога працівнику не повинна виплачуватися.

Слід зауважити, що відповідно до процесуального законодавства кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог чи заперечень. Встановлення та доведення того, що саме порушення спричинили звільнення, а не інші обставини, є умовою, від якої залежить можливість стягнення вихідної допомоги.

Варто обережно ставитись до випадків, коли працівник починає згадувати, що рік тому було порушено його трудові права. Необхідно завжди пам'ятати, що між порушеннями зі сторони роботодавця і прийняттям працівником рішення про звільнення має бути причинний зв'язок. Впровадженням у КЗпП вихідної допомоги законодавець встановлював не штрафні санкції роботодавцю, який порушує трудове законодавство, а матеріальну допомогу працівнику, який знаходиться у скрутній ситуації і не має іншого виходу як звільнитися.

Існує дуже багато причин для прийняття працівником рішення про звільнення. Людині просто могли запропонувати кращу роботу, можливо працівника не влаштував розмір зарплати, або це могли бути причини суто особистого характеру.

Тому, якщо названі працівником причини звільнення не свідчать про те, що порушення зі сторони роботодавця не дозволяли належно реалізувати свої трудові права та за відсутності доказів того, що названі працівником порушення стали причиною для звільнення, підстави для задоволення вимоги про виплату вихідної допомоги відсутні.

НЕ Є ПІДСТАВОЮ ДЛЯ ВИПЛАТИ ВИХІДНОЇ ДОПОМОГИ

Нерідко зустрічаються випадки, коли під час звільнення працівника відбуваються порушення трудового законодавства. Це, зокрема, може бути затримка виплати належних сум та їх неправильний підрахунок, затримка трудової книжки чи її неправильне оформлення, неправильне формулювання причини звільнення.

Звичайно, це є порушенням трудового законодавства, проте ці порушення не є підставою для виплати вихідної допомоги. Це пов'язано з тим, що причиною звільнення мають бути порушення, які були під час роботи працівника, і які під час цієї роботи спричинили бажання звільнитися. Порушення після прийняття рішення про звільнення ніяким чином не можуть бути підставою для виплати вихідної допомоги, оскільки між прийняттям рішення про звільнення і такими порушеннями роботодавця відсутній причинний зв'язок. Для таких випадків встановлена інша відповідальність.

У випадках, коли роботодавець незаконно звільнив працівника, якого було поновлено на роботі за рішенням суду, звичайно присутнє порушення трудового законодавства зі сторони роботодавця. Однак, незважаючи на те, що таке порушення є досить істотним, вихідна допомога у таких випадках не повинна виплачуватись. Підстави, при яких виплачується вихідна допомога, чітко визначені, і серед них відсутня виплата вихідної допомоги внаслідок незаконного звільнення. Виплата вихідної допомоги при звільненні працівника внаслідок порушення роботодавцем законодавства про працю можлива лише у випадках, коли звільнення було здійснене за ініціативою працівника, а не роботодавця.

Сказання мучених

Коли для тебе важливо, щоб і іншим було добре, а не тільки тобі, то від цього всім добре.

Найкращий засіб безпеки для молодого покоління — гарний приклад старшого покоління.

Якими стануть ваші діти завтра залежить від того, що ви в них вклада-

те сьогодні. Говоріть добрі слова, поки є кому їх сказати.

Тому, хто дійсно сильний, сили додає милість, а не помста; істина, а не брехня; мир, а не війна. Ось чому нам треба йти не за релігією, а за Христом; не за наказами, а за Біблією. Бог через Слово Своє говорить з тими, хто слу-

хає серцем.

Покаятися — значить настільки зневадити гріх, щоб від нього відвернутися.

Щоб перемогти спокусу не зводьте очей з Господа.

Вирішуйте, як поставитися до Христа, ти вирішуєш свою долю.

"Вісник малозахищених"

Інформаційна громадсько-політична газета.

Засновник - ГО "З'єднання борців "За справедливість".

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485

від 11.01.2005 р.

Голова редакційної ради
Анатолій Войтко

Адреса редакції:

вул. Набережна, 7, м. Нетішин,
Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: zbzs@nh.km.ua

Газета виходить двічі на місяць
Розповсюдження газети безкоштовне, для
передплатників і бажаних купити у роздріб
за пільговою ціною.
Передплатний індекс **08697**.
Ціна по Україні 54 коп.,

по Хмельницькій обл. 50коп.
Програмні цілі: захист інтересів
скривджених, принижених, знедолених і
несправедливо ображених; надання
консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте -
ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Редакція не завжди підляє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій. Листування з читачами - тільки на сторінках газети.

У разі передруку посилання на "Вісник малозахищених" обов'язкове

Банківські реквізити:
р/р 26004732741350 в Рівненській обласній
філії УСБ м. Острог, МФО 333012, Код
ЄДРПОУ 22764531

Газета друкується у
ПП "ПАРІ-БРОК"
місто Нетішин
Тираж: 2000 Зам. №

